

Dasondha
Singh and
others
V-
Lal Singh and
others

Harftam Singh,

ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 59(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਪੂਰਵਜ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਕਿਸ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਸੀ ਬਸ਼ਰਤ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇ।

ਸ੍ਰੀ ਯਸ਼ਪਾਲ ਗਾਂਧੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਮਾਂਬੰਦੀਆਂ ਲਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਸਾਂਝੇ ਪੂਰਵਜ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 59(1)(d) ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸੀ। , 1887, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਆਮ ਪੂਰਵਜ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, "ਮਿਤਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਪੂਰਵਜ ਤੋਂ ਮਰਦ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਮਰਦ ਸੰਪੱਤੀ ਵਾਲੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 59(1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਾਂਝੇ ਪੂਰਵਜ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਤੱਕ ਉਤਰੇ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ 1951 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 703 ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ/ਕਰਦੀ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਮਹਿਕ

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ

ਦੁਲਟ ਅਤੇ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਜੇ. ਜੇ.

ਮੈਸਰਜ਼ ਘਿਓ ਮਾਲ ਐਂਡ ਸਨਜ਼- ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ।— ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

^^

1955 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਅਰਜ਼ੀ ਨੰ. 11-ਡੀ

ਲਾਇਸੈਂਸ—ਸ਼ਰਾਬ—ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ—ਭਾਗ ਸੀ ਦਸੰਬਰ, 12 ਵੇਂ ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਐਕਟ (XLIX ਆਫ 1951)—ਸੈਕਸ਼ਨ 36 ਅਤੇ 38—ਦਾ ਦਾਇਰੇ—ਕੀ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ—ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਕੀ ਉਸ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ—ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ (1914), ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿੱਲੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਨਿਯਮ 4.7 ਅਤੇ 5.17—ਦਾ ਦਾਇਰੇ— ਨਿਯਮ 5.17 ਵਿਚ “ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੰਪੂਰਨਤਾ”— ਦਾ ਦਾਇਰਾ ਅਤੇ ਅਰਥ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਆਵਾਜਾਈ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨਾ ਮੁਨਾਸਿਬ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਯੰਤਰਣ ਰੈਗੂਲੇਟਰੀ ਅਤੇ ਪਾਬੰਦੀਸ਼ੁਦਾ ਉਪਾਵਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਨੀਤੀ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਇਸਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਜਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀ। ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਮਨਾਹੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਨਿਯਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਵਪਾਰ ਨੂੰ ਮਨਾਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਪਰਮਿਟ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1951 ਦੇ ਭਾਗ ਸੀ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 36 ਅਤੇ 38, ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਐਕਟਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 239 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਧੀਨ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 4.7 ਅਤੇ 5.17 ਜੋ ਕਿ ਦਿੱਲੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਨਿਯਮ 5.17 ਵਿੱਚ "ਸਾਬਤ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗਤਾ" ਸ਼ਬਦ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸਨਮਾਨਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਧੜਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਸਬੂਤ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਚ 'ਸਾਬਤ' ਸ਼ਬਦ

ਇਹ ਨਿਯਮ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੀ ਢੁਕਵੀਂ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਕੇ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ :

- (a) 5 ਵੇਂ ਜਵਾਬੀ ਡੈਟ ਨੂੰ L-II ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਜਵਾਬੀ ਡੈਟ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨਾ ^
- (b) 5 ਵੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਆਦਿ ਬਾਰੇ ਉਚਿਤ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ;
- (c) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੋਰ ਰਿੱਟਾਂ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼, ਯੋਗ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ
- (d) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਆਰ.ਐਸ.

(e) ਸੀ.ਕੇ. ਡੈਫਟਰੀ, ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਐਸ.ਐਨ. ਐਂਡਲੇ ਅਤੇ ਪੀ, ਐਲ. ਵੇਰਾ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

Bishan Narain, ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਮੈਸਰਜ਼ ਘਿਓ ਮਾਲ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼ ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰਕ ਫਰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਫਰਮ 1922 ਤੋਂ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ L1, L-2, L- ਦੇ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਖਦੀ ਸੀ। 10 ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਸਿਆਲਕੋਟ ਅਤੇ ਮੁਲਤਾਨ ਵਿਖੇ ਐਲ. ਫਰਮ ਨੇ ਚਾਵੜੀ ਵਿੱਚ ਐਲ-2 ਲਾਇਸੈਂਸ (ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਥੋਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚੂਨ ਵਿਕਰੀ) ਦੀ ਗਰਾਂਟ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਬਜ਼ਾਰ, ਦਿੱਲੀ, 1955-56 ਲਈ। ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਰੋਧੀ Messrs ਵਿੱਚ. ਇਸ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਰਸਮੀ ਗਰਾਂਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫਰਮ ਨੇ ਮਾਲ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਦਰਾਮਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਮਿਟ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ^

ਆਖਰਕਾਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਜੋ

ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੋਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਫਰਮ ਨੂੰ ਫਾਰਮ L1 -----(ਵਪਾਰੀਆਂ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਨੂੰ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਥੋਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚੂਨ ਵਿਕਰੀ) ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਿਰਫ) 1951-52 ਲਈ, 20 ਬੇਦੋਪੁਰਾ, ਜੇ-ਕਰੋਲਬਾਗ, ਦਿੱਲੀ 1954 ਵਿੱਚ, ਫਰਮ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਸਰਸ ਆਰਮੀ ਅਤੇ ਨੇਵੀ ਸਟੋਰ, ਰੀਗਲ ਬਿਲਡਿੰਗਜ਼, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ, ਨੇ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ L-2 ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। 21 ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ

uary, 1954 ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਖਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਇਸ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਗਰਾਂਟ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਫਰਮ ਨੂੰ ਇਸ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕਰੋਲਬਾਗ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਤੋਂ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। 21 ਮਈ, 1954 ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇ ਕੇ, ਫਰਮ ਨੇ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਲਾਈਸੈਂਸਿੰਗ

ਨਾਟ ਸਰਕਸ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ H. 32 ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਹੈ। ਫਰਮ ਨੇ 30 ਜੁਲਾਈ, 1954 ਨੂੰ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਅਫਵਾਹਾਂ ਫੈਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਫਰਮ ਨੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਲਿਖਿਆ, ਕੁਝ ਵਿਰੋਧੀ ਅਪਲਾਈ ਕੈਟਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਆਦਿ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਹੋਰ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਬਿਨੈਕਾਰ ਐਮ ਦੇ ਗਾਇਦਾਮਲ ਹੋਮਰਾਜ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਫਰਮ ਵਪਾਰ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ (11 ਸਤੰਬਰ ਦੇ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ, 1954)। ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਨਾਟ ਸਰਕਸ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਫਰਮ ਵੱਲੋਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਥਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ ਗਈ। ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਫਰਮ ਨੇ ਕਰੋਲਬਾਗ ਤੋਂ ਕਨਾਟ ਸਰਕਸ ਤੱਕ L1 ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ

L1 Messrs. Ghaio ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਰੀਮਾਈਂਡਰ 6
Mall and Sons ਨਵੰਬਰ, 1954 ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ 15 ਜਨਵਰੀ,
D. 1955 ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ L1 ਲਾਇਸੈਂਸ ਕਨਾਟ
The State of 1955 ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ L1 ਲਾਇਸੈਂਸ ਕਨਾਟ
Delhi and ਸਰਕਸ ਵਿੱਚ ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ H. 32 ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ
Others ਸੀ । . ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਫਰਮ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀਵਿਯਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ ਜੇ-226 ਦੇ
ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ (ਸੀਡਬਲਯੂ 323 ਡੀ.

1954) ਜਿਸ ਨੂੰ 22 ਦਸੰਬਰ 1954 ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਸਰਕਟ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਖਾਰਜ ਕਰ
ਦਿੱਤਾ ਸੀ / ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼
ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਰ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਫਰਮ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ 16 ਦਸੰਬਰ 1954 ਨੂੰ
ਜਵਾਬਦੇਹ ਫਰਮ ਗੈਂਡਮਾਲ ਹੇਮਰਾਜ ਨੂੰ 1955-56 ਲਈ ਫਾਰਮ ਐਲ-2 ਦਾ
ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ
ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਰਾਹਤ ਲਈ ਦਾਇਰ
ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੈਸਰਜ਼ ਗੈਂਡਮਾਲ ਹੇਮਰਾਜ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕੀਤਾ
ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਦੀ
ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਬਾਰੇ ਉਚਿਤ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਆਦਿ, ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ
ਲਈ ਅਤੇ ਮੈਸਰਜ਼ ਗੈਂਡਮਾਲ ਹੇਮ ਰਾਜ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ
ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ
ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਕਿ -

- (1) ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਨਹੀਂ
ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ;
- (2) ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਆਦੇਸ਼ ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਆਫ਼ ਪਾਰਟ ਸੀ ਸਟੇਟਸ
ਐਕਟ, 1951 (1951 ਦਾ XLIX) ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ
ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ;
- (3) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਫਰਮ ਨੂੰ ਵਿਰੋਧੀ ਉਮੀਦਵਾਰ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੇ
ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 58
(ਈ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕੋਈ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ

(4) ਇਹ ਹੁਕਮ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਪੰਜਾਬ ਐਕਸਾਈਜ਼ ਐਕਟ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਸਰਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਘਿਉ ਦਿੱਲੀ;
ਮਾਲ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼

- (4) ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਅਨੁਛੇਦ 19(1)(g) „ „ - ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ
ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ; ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ^{ਜੋ} ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ
(5) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਅਤੇ 19 ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ
ਹੈ। ਜੇ.

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 59 ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 26 ਇਹ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਰਾਬ ਨਹੀਂ ਵੇਚੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 59 ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ, ਸਪਲਾਈ, ਸਟੋਰੇਜ਼ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 4.2 ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਹੋਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਲਾਇਸੈਂਸ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ ਤੋਂ 31 ਮਾਰਚ ਤੱਕ ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰ (ਨਿਯਮ 4.6) ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨਿਯਮ 4.7 ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਕਿਸਮ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਿਯਮ 5.1 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ ਜੋ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਐਲ-2 ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਰੀਨਿਊ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਹਾਤੇ (5.3) ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੀਨਿਊ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ (ਨਿਯਮ 5.12)। ਵਿਧੀ ਨਿਯਮ 5.11 ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

“ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਜਾਂ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਲਈ ਏ.ਐਚ. ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਐਕਸਾਈਜ਼ਬਲ ਆਰਟੀਕਲਜ਼ ਲਾਇਸੈਂਸ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮੈਸਰਜ਼ ਘਿਓ ਮਾਲ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼

ਆਰਡਰ ਜਾਂ ਇਹ ਨਿਯਮ ਹਰ ਸਾਲ ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੀਫ਼

" " ~

ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 5.17

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਹੋਰ ਕੇਸਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ (ਜੇ ਐੱਸ -

“ਫਾਰਮ L-2 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸਿਰਫ਼ ਸਿਵਲ ਸਟੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਛਾਉਣੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਉੱਤਮ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਮੰਗ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਸਨਮਾਨ ਦੀ ਫਰਮ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪ੍ਰੀ-ਮਿਸ 'ਤੇ ਖਪਤ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਇਸ ਨਿਯਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਪ੍ਰੋਸੀਡਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਹਰ ਸਾਲ ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਨਿਯਮ 4.6 ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 5.17 ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਫਰਮ ਦੇ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚਣ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ। ਮੁਢਲੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਆਵਾਜਾਈ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨਾ ਮੁਨਾਸਿਬ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨਿਯਮਿਤ ਅਤੇ ਮਨਾਹੀ ਵਾਲੇ ਉਪਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਆਰਟੀਕਲ 47 ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਨੀਤੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ. ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਇਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰਾਸਤ ਜਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ. ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਜਾਂ ਮਨਾਹੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ

ਸ਼ਰਾਬ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਵਿੱਚ RE-Messrs ਲਿਖਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਘਿਓ ਸੁਨਹਿਰੀ ਨਿਯਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ- ਮਾਲੀ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼ ਡਕਟਿਡ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ

ਇਸ ਵਪਾਰ ਨੂੰ ਮਨਾਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ (ਸਿਵਾਏ) ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜੋ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ

ਵਿਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਵਪਾਰ ਵਿਚ ਵਾਧਾ-----

ਲਾਇਸੈਂਸ ਅਜਿਹਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਅਤੇ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਅਸਥਾਈ ਪਰਮਿਟ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਇਸਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਹੈ,

ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਨੂੰ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਪਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੂਵਰਜੀ ਬੀ. ਭਰੂਚਾ ਬਨਾਮ ਆਬਕਾਰੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਅਜਮੇਰ (1), ਫੀਲਡ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਕੇ, ਕਰਾਲੀ ਬਨਾਮ ਕ੍ਰਿਸਟਨਸਨ (2) ਵਿੱਚ ਜੇ.

“ਰਾਜ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸ ਦੀਆਂ ਬੁਰਾਈਆਂ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਬਾਉਣ ਲਈ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਚੂਨ ਰਾਹੀਂ ਨਸ਼ੀਲੀ ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਰਾਜ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕ ਜਾਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਏ

ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਲਈ ਖਤਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਕਾਰੋਬਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ । ਤਿਆਰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਧੀਨ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀਮਤ ਹੋਵੇਗੀ

ਇਸ ਦੀਆਂ ਬੁਰਾਈਆਂ ਢੰਗ ਅਤੇ ਹੱਦ ਜਾਂ ਰੀ- ਗੁਲੇਸ਼ਨ ਗਵਰਨਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਵਿਵੇਕ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਧਿਕਾਰ

F'

11) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1954 ਐੱਸ ਸੀ, 22 (1)

(2) (1890) 34 ਲਾਅ ਐਂਡ. 620

Messrs. Ghaio
Mall and Sons
v.
The State of
Delhi and
others

ਅਜਿਹੇ ਅਫਸਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਧਾਨਕ ਇੱਛਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ।"

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚਣ ਦੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 5.1 ਇਹ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲਾਇਸੈਂਸ ਮੈਸਰਜ਼ ਗੋਦਾਮਲ ਹੇਮਰਾਜ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨਾਲੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2) ਜਾਂ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਿੱਲੀ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3) ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਮੈਸਰਜ਼ ਗੋਦਾਮਲ ਹੇਮਰਾਜ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਕਦੇ ਵੀ ਚੀਫ਼ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਲੋੜੀਂਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਲਈ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਪੈਂਡੈਂਟਸ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਨੂੰ ਅੰਡਰ ਸੈਕਟਰੀ, ਵਿੱਤ (ਖਰਚਾ) ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ 14 ਦਸੰਬਰ, 1954 ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧਤ ਹਿੱਸਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ-

“ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਿੱਲੀ ਆਬਕਾਰੀ ਮੈਨੂਅਲ, ਵਾਲੀਅਮ ਟੀਟੀ ਦੇ ਨਿਯਮ 5.1 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮੈਸਰਜ਼ ਗੋਦਾਮਲ ਹੇਮਰਾਜ ਨੂੰ ਟੀ.-2 ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ, 1^2 ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੈਸਰਜ਼ ਆਰਮੀ ਅਤੇ ਨੌ ਸਟੋਰਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਪਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ।"

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੱਤਰ ਭਾਗ ਸੀ ਸਟੇਟਸ ਐਕਟ (ਨੰਬਰ XUX^ ਆਫ਼ 195' ਦੀ ਧਾਰਾ 38(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ

ਇਹ ਹੁਕਮ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ-ਘਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਹਾਂ- *Mall and Sons ion* ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਵਾਦ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 38 ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਐਕਟਾਂ ਨਾਲ *The State of Delhi ana others* ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀਨਰ. ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜੇ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ 1951 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 38 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਯਾਦੀਆ ਅਲੀ, ਜੇ. ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। *ਮੁੜ ਵਿੱਚ ਵੀ. ਵੈਂਕਟਾਰਮਨ (1)*, ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਐਕਟ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਆਮ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ ਜੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ *ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮਹਿਤਾ ਬਨਾਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।*

ਸਮਰਾਟ (2), ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਐਲ-9, ਐਲ-10 ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਲਾਇਸੈਂਸ ਅਤੇ ਇਹ ਕਲੈਕਟਰ ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਦੀ *said that when ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ power he is the ਸਕਦਾ। Govern- It must*

ਇੱਥੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ *be* ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 239 ਤਹਿਤ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤਹਿਤ ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਅਤੇ ਇਹ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਕਲੈਕਟਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ। ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਪੱਤਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ

ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿੱਤ ਸਕੱਤਰ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਸਰਜ਼ ਗਾਇਦਾਮਲ ਹੇਮਰਾਜ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਸੀ।

(1) ਏਆਈਆਰ 1949 ਮੈਡ. 578

(2) ਏਆਈਆਰ 1948 ਨਾਗ 199

ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਮੇਸਰਸ ਘਈਓ ਨੂੰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਕੋਰਟ ਮਾਲ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਸਾਲਿਸਟਰ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸੀ^{ਐਫ} ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਰਾਜ। ਦਿੱਲੀ ਵੱਲੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ,

ਹੇਰਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਚੀਫ ਕਮੇਟੀ-
ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ
ਜੇ. ਨਿਯਮ 5.1 ਮੈਸਰਸ ਗੈਨਦਾਮਲ ਹੇਮਰਾਜ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਵੀ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ 1951 ਦੇ ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਆਫ ਪਾਰਟ ਸੀ ਸਟੇਟਸ ਐਕਟ (ਨੰ. XLIX) ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਧਾਰਾ ਸਿਰਫ ਦਿੱਲੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਐਕਟਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰਾਜ।

ਵਿਦਵਾਨ ਸਾਲਿਸਟਰ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਫਿਰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਕੂਵਰਜ਼ੀ ਬੀ. ਭਰੂਚਾ ਬਨਾਮ ਆਬਕਾਰੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਅਜਮੇਰ (1) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਕੇਸ ਅਜਮੇਰ ਆਬਕਾਰੀ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ (1951 ਦਾ I) ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ-

ਜੇਕਰ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਚਲਾਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ 'ਮੰਡਾ ਮੂਸ' ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਅਗਲੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਵੀ ਇਹੀ ਜਵਾਬ ਹੈ ਕਿ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(1) AIR 1954 SC 220

ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਘਈਓ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖੁੰਝ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ xa ਦਾ ਇਹ ਕੋਨ-ਮਾਲ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼ ਟੈਸ਼ਨ। ਐੱਸ. ਜੇ।

ਦੇ ਰਾਜ

ਭਰੂਚਾ ਦੇ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਵਪਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਬਕਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਧਾਰਾ 19(1)(ਜੀ) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ। ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਐਡਵਾਂਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ - ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਬਾਰੇ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਫਰਮ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਫਰਮ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਕਦੇ ਵੀ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਰੱਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। * ਇਸ L-2 ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ। ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਨੁਸਾਰ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਸ

ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਕੋਈ ਬਾਕਾਇਦਾ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਪਾਬੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗਾਹਕਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਟਿੰਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵਜੋਂ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਵਿਰੋਧੀ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਉੱਤਮ ਸਨ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸੁਝਾਅ ਦੀ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ 'ਵਿਦਿਆਰਥੀ' ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਰਸਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਿਰਣਾਇਕ ਆਇਨਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ।

ਮੈਸਜਰ ਘਿਓ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜੋ ਮਾਲ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਰਾਜ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਬਜ਼ਰਤੇ ਕਿ ਸਾਰੇ ਬਿਨੈਕਾਰ

ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਾ ਰੈਟ ਜਾਂ ਨਵਿਆਉਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਸਾਲ (ਨਿਯਮ 5.11)। L-2 ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਲਾਇਸੈਂਸ ਕੇਵਲ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਸਨਮਾਨਯੋਗਤਾ ਵਾਲੀ ਫਰਮ ਨੂੰ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ (5.17)। ਨਿਯਮ 5.3 ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਇਹ

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 5.11 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਾਂ ਹੈ

ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਜਾਂ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਨੁਮਾਨਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਲਈ, ਉਸ * ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਮੰਗੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਚੋਣ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਇੱਕ

ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੇ. ਜੇ ਇਹ ਗੱਲ ਸਹੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲਾਇਸੈਂਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਨਵਿਆਉਣ ਲਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਵਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਅਤੇ - ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕਿਸੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਦੀ ਸੀਖਿਆ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ

ਖੇਤਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਯਮ 4.6 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਉਸਾਰੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਵਪਾਰ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਹਰਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ 'ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਨਿਯਮ 4.7 ਅਤੇ 5.17 ਸਿਰਫ਼ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਨਿਯਮ 5.17 ਵਿੱਚ "ਸਮਾਨਯੋਗਤਾ ਸਾਬਤ" ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਮੁੱਦਾ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ "ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਐਡ"। ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ < * ਛਾਪਣ ਦੀ ਲਿਖਤ ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਸੋਚਣ ਲਈ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਕਿ ਡੀਜੀਆਈ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ "ਸਾਬਤ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਪਰ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸੰਜੀਦਗੀ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਕਿਸੇ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਸਬੂਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਵੇ।

Messrs. Ghaio
Mall and Sons
v.
The State of
Delhi and
others

Bishan Narain
J.

ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੀ ਦਲੀਲ ਜੋ

ਸਿੱਖੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਫਿਰ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਹਰੇਕ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਸਨਮਾਨਯੋਗਤਾ ਬਾਰੇ ਸਬੂਤ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਸੁਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਪਾਰ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ ਅਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਕਾਫ਼ੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਨਿਯਮ ਬਣਾਇਆ ਸੀ

ਇਸ ਨੂੰ ਹਰ ਸਾਲ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਜਾਂ ਨਵਿਆਉਣ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਅਸੁਵਿਧਾ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਿਤਾਬ ਇੰਟਰਪ੍ਰੀਟੇਸ਼ਨ ਆਫ ਸਟੈਚੂਟਸ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੁਵਿਧਾ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਦਲੀਲ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਹੈ। ਕਨੂੰਨੀ ਤੌਰ ਤੇ. ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ - ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ. ਮੈਂ ਹਾਂ. ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ "ਸਾਬਤ" ਸ਼ਬਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਨਿਯਮ 5.12 ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੰਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਵੀਨੀਕਰਣ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 20 ਜਨਵਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਲਈ ਨਵੀਨੀਕਰਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ । ਮੈਂ ਨਵਿਆਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਖੜਾ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ

ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਖਰਾ ਹੈ

ਲਾਇਸੈਂਸ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿਹਿਤ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਤਰਾਜ਼ਕਰਤਾ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਆਪਣੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਮੈਸ. ਉਦੇਸ਼-
ਸਾਰੇ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਨਵਿਆਉਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ
ਨੂੰ ਇਥੇ ਲੰਬਾਈ ਵਿੱਚ " ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ
-----ਸ਼ਾਮਲ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਆਬਕਾਰੀ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਐਕਟ ਲਾਈਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਾਮਲ
ਮਾਮਲੇ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ
ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂ ਕਬ-ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਡਿਊਟੀ
ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਨਿਯਮ ਅਜਿਹੇ ਕੋਈ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ
ਕਰਨ ਲਈ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ
ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਹੈ, ਕਿਸ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ
ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਹੱਲ
ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। *ਫਰੈਂਕਲਿਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਟਾਊਨ ਐਂਡ ਕੰਟਰੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਮੰਤਰੀ (1)* ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ
ਬੈਂਕਰਟਨ ਦੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ
ਹਨ:-

"ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਿਆਂਇਕ, ਜਾਂ ਅਰਧ-
ਨਿਆਂਇਕ, ਡਿਊਟੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਆਂਇਕ
ਡਿਊਟੀ, ਜਾਂ ਪੱਖਪਾਤ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ,
ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ। "

ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ,

"ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਸਟੈਟ * ਟੋਰਵ ਫਰਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ
ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਿਆਂਇਕ ਫਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ
ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਸਟੇਟ"* *
ਰੋਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ * * * ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ।

ਅਮੈਰੀਕਨ ਜੁਰੀਸਪ੍ਰੂਡੈਂਸ, ਖੰਡ 30 ਵਿੱਚ *3*9 ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਹੈ :-

“ਦੀ- ਇੱਕ ਸਿਟੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ bn^r
ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਹ ਫਿੱਟ ਨਹੀਂ
ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਆਰਬਿਟਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ
ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ Messrs. Ghaio
ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ Mall and Sons
ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ The State of
ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਆਰਡੀਨ- Delhi and
ਅਜਿਹੇ ----- others

ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮ
ਸੰਸਥਾ, ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕੌਂਸਲ, ਨੂੰ ਜੇ- ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ
ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜੋ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਨਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ
ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚਣ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਯੋਗ ਹਨ, ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ
ਗਾਇਨ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਉਹ ਤਰੀਕਾ ਜਾਂ ਸਾਧਨ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਹ
ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੀ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਜਾਂ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ,
ਇਹ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਬਿਨੈਕਾਰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ
ਉਸ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ
ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਦੁਚਿੱਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਹੁਣ ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਅਬਦੁਲ ਮਜੀਦ ਹਾਜ਼ੀ ਮਹੋਮਦ ਬਨਾਮ ਪੀ.ਆਰ. ਨਾਇਕ (1) ਇੱਕ
ਕੇਸ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਿਗਰਾਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ
ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੇਸ
ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਚੀਫ਼ ਕਮ ਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ
ਕਾਰਵਾਈ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਚੰਦਰ ਭਾਨ ਬਨਾਮ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ
ਐਂਡ

ਬੇਦਖਲੀ ਅਫਸਰ (2), ਕਿ 1947 ਦੇ ਯੂਪੀ ਐਕਟ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ
ਬੇਦਖਲੀ ਅਫਸਰ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੱਥ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ
ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਨਾਲ ਵੀ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਖਰੀ ਮਾਮਲਾ
ਰਾਮਨਾਥ ਬਨਾਮ ਕਲੈਕਟਰ ਦਰਭੰਗਾ (3) ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਸ ਵਧੇਰੇ ਬਿੰਦੂ ਵਿੱਚ ਹੈ।

(1) ਏ.ਜੇ.ਆਰ. 1951 ਬੰਬ 440

(2) ਏਆਈਆਰ 1954 ਏ.ਯੂ. 8

(3) ਐਲਆਰ 1955 ਪੇਟ. 345

ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਕਲੈਕਟਰ ਨੇ ਮਾਲ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਜ਼ਮਾਨਤ ਜ਼ਮਾਨਤ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। , ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ

ਦਿੱਲੀ ਸੀ ਅਤੇ " ਈਸੀ ਕਿ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਲਈ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਉਸ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੁਕਵਾਂ ਬਿਆਨ ਦੇ ਕੇ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪੂਰਵ ਨਿਆਂ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਕੇ . ਦਿੱਲੀ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਧਾਰਾ 36 ਅਤੇ 37 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਨਾਲ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਵਿਚਾਰ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਪਰ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਫੈਸਲਾ 'ਨਾਰਾਜ਼ ਦੇ ਕੇਸ' ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਜਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਯੋਗ ਟੈਟ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਪੂਰਨ ਵਿਵੇਕ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ - ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਂਚ-ਪੜਤਾਲ ਦੇ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤਰਕ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਰਾਏ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਹਾਸੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ; ਇਹ ਆਪਹੁਦਰਾ, ਅਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾਪੂਰਣ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਲੀਗ' ਅਤੇ ਨਿਯਮਤ ਹੈ (ਇ ਕਿੰਗ ਬਨਾਮ ਵੁੱਡਹਾਊਸ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਦੁਆਰਾ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚਣ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦਾ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਸੰਪਤੀ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਆਪਣੇ ਪੂਰਨ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ

(1) (1906) 2 KB 501

ਅਮਰੀਕੀ ਨਿਆਂ-ਮੈਸਰਸ ਦੇ ਖੰਡ 30 ਦਾ ਦੁਬਾਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿਓ। ਘਾਇਓ ਵਿਵੇਕਸ਼ੀਲਤਾ ਉੱਪਰ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ^a ^{am} ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਤੱਥ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਮਨਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ, ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਕਿ -----ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਦੁਕਵੀਂ ਸੁਣਵਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਤੋਂ

ਪਹਿਲਾਂ ਦੂਜੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ L-2 ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਸਰਜ਼ ਗੈਂਦਾਮਲ ਹੇਮਰਾਜ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਕਦੇ ਵੀ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਫਲ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਹੀ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਸਕੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਹ ਸਹੀ ਹੋਣ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫਰਮ ਦੇ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਪੱਤਰਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਉਪ-ਆਰਡੀਨੇਟ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਭੇਜਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸਮਝੇ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਜੇਕਰ ਐਸ.ਐਲ. 1 ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਕਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਸਿਰਫ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ।

ਹੁਣ ਸਿਰਫ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਸਵਾਲ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਫਰਮ- ਕੋਲ ਦੁਖੀ ਹੋਣ ਲਈ ਕੁਝ ਤਰਕ ਹੈ। ਫਰਮ ਕੋਲ 1945 ਵਿੱਚ L-2 ਲਾਇਸੈਂਸ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕੋਲ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ L1 ਲਾਇਸੈਂਸ ਹੈ। ਇਹ ਫਰਮ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਸ ਧੰਦੇ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਨਾਲ ਇਸ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਕਾਫੀ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ

ਮੈਸਰਜ਼ ਘਈਓ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਫਰਮ ਨੂੰ ਮਾਲ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਸਨਮਾਨਯੋਗ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਦੇ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਨੇ ਅਫਵਾਹਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਈ ਹੈ। ਸਰ ਵਿਚ

ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਆਰ^x

n

ਹੋਰ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜੇ- ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਧਿਰਾਂ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣਗੀਆਂ।

ਦੁਲਟ; j

ਦੁਲਟ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡਣਾ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਮਹਿਕ